

Sygn. akt I PK 39/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa K.K.
przeciwko A.K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Usługi
Transportowe Import - Eksport A.K. w Z.
o zapłatę i odszkodowanie za niewydanie świadectwa pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 grudnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt V Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z 27 października 2016 r. oddalił apelację powoda K.K. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z 24 czerwca 2016 r., umarzającego w części postępowanie wobec cofnięcia roszczenia o zwrot wartości mienia pozostawionego w samochodzie i oddalającego powództwo w pozostałym zakresie. Spór obejmował diety oraz zwrot kosztów noclegów w podróży służbowej międzynarodowej w kwocie 10.979,67 zł i odszkodowanie za niewydanie świadectwa pracy w kwocie 2.400 zł.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż powód nie przedstawił żadnego dowodu na wykazanie związku przyczynowego pomiędzy niewydaniem świadectwa pracy a niemożnością podjęcia zatrudnienia oraz utraty zarobków z tego tytułu. W odniesieniu do diet i ryczałtów za noclegi również potwierdził rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, że po 28 czerwca 2013 r. powód nie wykonywał podróży służbowej i nie świadczył pracy na rzecz pozwanego. Pozostawanie powoda na terenie Rosji po 28 czerwca 2013 r. było nieuzasadnione.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że:

1) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona oraz

2) zachodzi również potrzeba wyjaśnienia wątpliwości czy Sąd Okręgowy opierając swoje rozstrzygnięcie jedynie na art. 99 § 1 k.p. w kontekście roszczenia o odszkodowanie za niewydanie w terminie świadectwa pracy lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy powinien opierać swoje rozstrzygnięcie jedynie w oparciu o art. 99 § 1 k.p. czy także winien uwzględnić obowiązki pracodawcy opisane w art. 97 § 1 k.p.

Wobec treści art. 97 § 1 k.p. istotnym jest ustalenie czy prawidłowe jest wywodzenie przez Sądy obu instancji wyłącznie wykazania przez powoda, iż nie mógł on znaleźć zatrudnienia z powodu niewydania przez pozwanego świadectwa pracy i nie poniósł z tego tytułu szkody w oderwaniu od obowiązków pracodawcy w związku z wydaniem świadectwa pracy po ustaniu zatrudnienia. W sprawie Sąd Okręgowy przyjął ustalenia Sądu Rejonowego za własne uznając apelację za bezzasadną w kontekście odszkodowania za niewydanie w terminie świadectwa pracy.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powtórzył, że w sprawie istnieje potrzeba rozważenia czy Sąd Okręgowy opierając rozstrzygnięcie jedynie na art. 99 § 1 w kontekście roszczenia o odszkodowanie za niewydanie w terminie świadectwa pracy lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy powinien opierać swoje rozstrzygnięcie jedynie w oparciu o art. 99 § 1 k.p. czy też także winien uwzględnić obowiązki pracodawcy opisane w art. 97 § 1 k.p.

Istotną kwestią jest ustalenie, czy obowiązki pracodawcy w związku z ustaniem zatrudnienia w postaci wydania niezwłocznie świadectwa pracy pracownikowi zasadnie zostały pominięte przy orzekaniu na tle niniejszej sprawy. Świadectwo pracy powinno zostać wydane niezwłocznie po ustaniu zatrudnienia. W takiej sytuacji pracodawca jest zobowiązany posiadać przygotowane świadectwo pracy, aby móc wydać je pracownikowi w każdej chwili. Jeżeli wydanie pracownikowi świadectwa pracy bezpośrednio po rozwiązaniu lub wygaśnięciu stosunku pracy jest niemożliwe, pracodawca ma obowiązek dostarczenia go pracownikowi w terminie 7 dni od ustania stosunku pracy, np. może zostać przesłane pocztą.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został uwzględniony z następujących przyczyn.

Powód zaskarżył w całości wyrok Sądu Okręgowego, dotyczący diet i ryczałów z tytułu podróży służbowej oraz odszkodowania za niewydanie świadectwa pracy.

Rzecz jednak w tym, iż podstawy przedsądu przedstawione we wniosku (wyżej *in extenso*) dotyczą tylko odszkodowania za niewydanie świadectwa pracy.

Chodzi o to, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach dotyczących świadectwa pracy i roszczeń z tym związanych (art. 398² § 2 pkt 2 k.p.c.). Jeżeli dotyczyłaby tylko drugiego żądania, czyli odszkodowania za niewydanie świadectwa pracy, to podlegałaby odrzuceniu jako niedopuszczalna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 marca 2008 r., II PK 178/07).

W tej sprawie taka negatywna przesłanka nie zachodzi, bo pozostaje jeszcze część dotycząca diet i ryczałów za noclegi w kwocie wyższej niż dziesięć tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.).

Skoro jednak skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach dotyczących świadectw pracy i roszczeń z tym związanych, to oznacza to, iż materia ta nie może stanowić oparcia dla podstawy przedsądu.

Funkcja podstaw przedsądu jest pochodną przedmiotu spraw, w których dopuszczalna jest skarga kasacyjna.

Bezprzedmiotowa jest zatem podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. z tezą, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli dotyczą tej części rozstrzygnięcia w sprawie, która nie może być objęta skargą kasacyjną, bo kontrola w tym zakresie jest niemożliwa wobec niedopuszczalności skargi kasacyjnej. Czyli niezasadne jest odnoszenie zarzutów oczywistej zasadności skargi kasacyjnej do sprawy, w której skarga jest niedopuszczalna.

Z tej procesowej przyczyny (niedopuszczalności skargi kasacyjnej) traci na znaczeniu odwołanie się do oczywistej zasadności skarg kasacyjnej, gdyż ta podstawa przedsądu łączona jest tylko z odszkodowaniem za niewydanie świadectwa pracy.

Nawet gdyby próbować odstąpić od tego reżimu, to wniosek wskazuje na „potrzebę rozważenia ...” stosowania prawa, czyli niemożności pominięcia art. 97 § 1 k.p. Potwierdza, to że skarga nie jest oczywiście uzasadniona, bo taka „potrzeba rozważenia ...” nie wnosi nic nowego, dla konstrukcji odpowiedzialności, albowiem obowiązek z art. 97 § 1 k.c. ma znaczenie podstawowe i jest oczywisty. W sprawie natomiast rozstrzygnięcie oparto na braku wykazaniu związku przyczynowego między niewydaniem świadectwa i szkodą. Tej kwalifikacji skarżący we wniosku o przyjęcie skargi nie podważa i dlatego nie można stwierdzić, że skarga kasacyjną jest oczywiście uzasadniona. Wykracza to ponad potrzebę argumentacji, bo jak zauważono przedmiotem kontroli kasacyjnej nie mogą być sprawy dotyczące świadectw pracy i roszczeń z tym związanych.

W punkcie 2 wniosku skarżący metodycznie ani merytorycznie nie przedstawia podstawy przedsądu, która odpowiadałaby jednej z podstaw przedsądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Wniosek nie odwołuje się do tego przepisu i nawet hasłowo nie odwołuje się do podstawy przedsądu. Jego treść potwierdza, że nie wskazano innej podstawy przedsądu, lecz tylko powiela się kwestię rozpoczętą już w punkcie 1.

Oznacza, to że podstawa przedsądu wskazana we wniosku nie łączy się z rozstrzygnięciem dotyczącym diet i ryczałtów. Nie ma więc podstawy przedsądu występującej w sprawie, w której dopuszczalna jest skarga kasacyjna.

Nie było konieczne wzywanie do uzupełnienia wniosku w tej części o podstawę przedsądu, gdyż skargę kasacyjną może wnieść tylko profesjonalny pełnomocnik i nie można stwierdzić, że w skardze nie było żadnego wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania.

Wskazane podstawy przedsądu okazały się niezasadne.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Zważając na wynik sprawy i omówione niepowodzenie wniosku za uzasadnione uznaje się zastosowanie art. 102 k.p.c. i nie obciążanie powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.